

Den första: Jag har en landtlig stuga, Den stugan är dock min; Men ödmjukt skall man buga, Att komma till mig in. Just intet högt från marken, Har hon sin resning fått, Men der framför i parken, Der står ett styhögt slott.

2. Jag står och prallt otroligt, Der bor en Herremann; Jag sofwer allid roligt, Men det gör aldrig han. En Hofman är hans värde, En präglig stjärna bär, Men sladders nådig Herre förlitet såll han är.

3. Jag satt utför min soja En mader aftonstund, Då plösligt hördes stöja Hans koppel fring min lund. Jag sjöng uppå min wisa Den jag sjelf gjort så god, Att himlens Herre prisa för nåde, sinnesro.

4. För arbete och föda, För faderligt förswar, För hwila efter möda, För ängestfria dar. Hans nåde stödd mot bösan Han hade hört min sång; Jag teg och tog af mösan, Han sakta gick sin gång.

5. Han gaf en suck af smärta — Hu! jag förstod den godt: Gif mig ditt glada hjerta Och gerna tag mitt slott. Jag höjde strart mitt bga Till den som delat så, Palatser för de höga, Samt sällhet för de små.

Den Fjerde:

Jag har en landtlig stuga, Den stugan är dock min; Men ödmjukt skall man buga, Att komma till mig in. Just intet högt från marken, Har hon sin resning fått, Men der framför i parken, Der står ett styhögt slott.

2. Jag står och prallt otroligt, Der bor en Herremann; Jag sofwer allid roligt, Men det gör aldrig han. En Hofman är hans värde, En präglig stjärna bär, Men sladders nådig Herre förlitet såll han är.

3. Jag satt utför min soja En mader aftonstund, Då plösligt hördes stöja Hans koppel fring min lund. Jag sjöng uppå min wisa Den jag sjelf gjort så god, Att himlens Herre prisa för nåde, sinnesro.

4. För arbete och föda, För faderligt förswar, För hwila efter möda, För ängestfria dar. Hans nåde stödd mot bösan Han hade hört min sång; Jag teg och tog af mösan, Han sakta gick sin gång.

5. Han gaf en suck af smärta — Hu! jag förstod den godt: Gif mig ditt glada hjerta Och gerna tag mitt slott. Jag höjde strart mitt bga Till den som delat så, Palatser för de höga, Samt sällhet för de små.

Den första: Jag har en landtlig stuga, Den stugan är dock min; Men ödmjukt skall man buga, Att komma till mig in. Just intet högt från marken, Har hon sin resning fått, Men der framför i parken, Der står ett styhögt slott.

Den Andra:

En fattiger flicka i werlden jag är, 2c.
Desa twenne Wisor äro författade af Helena Cassa Danielsdotter i Misterhults Socken, Calmare Län, hwilken blifwit bedragen af en riker yngling. På trycket lemnade af Carl Gustaf Tellingren.

Den Första:

En wisa will jag sjunga, 2c.

Den Andra:

En fattiger flicka i werlden jag är, 2c.

Desa twenne Wisor äro författade af Helena Cassa Danielsdotter i Misterhults Socken, Calmare Län, hwilken blifwit bedragen af en riker yngling. På trycket lemnade af Carl Gustaf Tellingren.

Den Tredje:

Korset på Idas Graf.

Mossbelupen hydda, 2c.

Den Fjerde:

Jag har en landtlig stuga, 2c.

WESTERÅS, 1837.

C. A. BJÖRKBOM'S BOKTRYCKERI.

Köfvar 2 fl. Banco.

1. Men om jag vill beskifwa, Den kär-
 leken så om, Om natten då jag hvilat, Är
 du uti min dröm, Om morgonen när jag vak-
 nar, Du i mitt sinne är, Hvad sorg då jag
 dig saknar, Åh lilla wännen kär. :.
 2. Åf ångslan hjertat mände swida uti
 mitt förwäntad bröst, Men jag måste tä-
 ligen lida, Men finner ej här någon tröst; Ty
 kärlek det är wäl en plåga Till den som man
 aldrig kan få, Som eld den i hjertat mänd'
 låga, Och aldrig ur sinnet kan gå. :.
 3. Men jag kan ej uttala Med tungan
 min så smt, Hvad många tusende tårar Du
 ur mina ögon har tömt; Den sorgen mig
 förkräcker Jag i mitt hjerta bår, Den oro
 mig uppväcker Då jag insomnad är. :.
 4. Jag mins en tid tillbakas, Jag mins
 de förra år, Och mina glada stunder Jag
 aldrig åter får: När jag mig det påminner
 Gud! mitt mittne är, Att mina tårar
 rinner, Och det i hjertat står. :.
 5. Men mina glada dagar långt borta
 från mig är, Och sorg mitt hjerta gnagar För

Den Första.

En wisa vill jag sjunga Ändock hon simpel
 är, Om salskhet uti werlden, Af den man
 håller kär: Den som sin wän bortmister, Ej
 ro i werlden kan få, Se'n ensam som Dufwan
 den sitter, Och som fogeln under himmelen
 den blä. :.
 2. Men om jag vill beskifwa, Den kär-
 leken så om, Om natten då jag hvilat, Är
 du uti min dröm, Om morgonen när jag wak-
 nar, Du i mitt sinne är, Hvad sorg då jag
 dig saknar, Åh lilla wännen kär. :.
 3. Åf ångslan hjertat mände swida uti
 mitt förwäntad bröst, Men jag måste tä-
 ligen lida, Men finner ej här någon tröst; Ty
 kärlek det är wäl en plåga Till den som man
 aldrig kan få, Som eld den i hjertat mänd'
 låga, Och aldrig ur sinnet kan gå. :.
 4. Men jag kan ej uttala Med tungan
 min så smt, Hvad många tusende tårar Du
 ur mina ögon har tömt; Den sorgen mig
 förkräcker Jag i mitt hjerta bår, Den oro
 mig uppväcker Då jag insomnad är. :.
 5. Jag mins en tid tillbakas, Jag mins
 de förra år, Och mina glada stunder Jag
 aldrig åter får: När jag mig det påminner
 Gud! mitt mittne är, Att mina tårar
 rinner, Och det i hjertat står. :.
 6. Men mina glada dagar långt borta
 från mig är, Och sorg mitt hjerta gnagar För

1. Men om jag vill beskifwa, Den kär-
 leken så om, Om natten då jag hvilat, Är
 du uti min dröm, Om morgonen när jag wak-
 nar, Du i mitt sinne är, Hvad sorg då jag
 dig saknar, Åh lilla wännen kär. :.
 2. Åf ångslan hjertat mände swida uti
 mitt förwäntad bröst, Men jag måste tä-
 ligen lida, Men finner ej här någon tröst; Ty
 kärlek det är wäl en plåga Till den som man
 aldrig kan få, Som eld den i hjertat mänd'
 låga, Och aldrig ur sinnet kan gå. :.
 3. Men jag kan ej uttala Med tungan
 min så smt, Hvad många tusende tårar Du
 ur mina ögon har tömt; Den sorgen mig
 förkräcker Jag i mitt hjerta bår, Den oro
 mig uppväcker Då jag insomnad är. :.
 4. Jag mins en tid tillbakas, Jag mins
 de förra år, Och mina glada stunder Jag
 aldrig åter får: När jag mig det påminner
 Gud! mitt mittne är, Att mina tårar
 rinner, Och det i hjertat står. :.
 5. Men mina glada dagar långt borta
 från mig är, Och sorg mitt hjerta gnagar För

Den Andra.

3. Året slöt sin bana Trenne gånger om,
 Saknad blef en wana, Ingen Alfred kom;
 Stadens Ida, Wan att lida, Döjde smär-
 tan för sin far; Kraft att ensam strida,
 Hennes hjerta har.
 4. Snart från bleka kinden, Blomman
 wäl sin ros; Så af Scirocs vinden Hårjas
 faders ros. Tårfullt dga, Mot det hoga
 Jäsfingst soljde hjertats bön. Trohet batar
 föga: Sweets blir des lön.
 5. Enda Doltrens smärta, Tår den gam-
 les bröst, Och des Fadershjerta, Ekundar att
 ge tröst: Grät ej Ida! Till din sida Snart
 jag Alfred återför; Blott för dig jag wida,
 Bort en Wäntare gör.
 6. Ida gick mid stranden Lik en enslig
 hamn, Ritade i sanden Månet älskat namn.
 Morgondimma, Middagstimma, Suckande hon
 andas här, Månans bleka strimma Finner
 henne där.
 7. Skyhögt wägen smallar, Emot haf-
 wets bryn, Rysligt åstän knallar, Blixten
 delar lyn; Skepp förstöres, Nödrop höres,
 Braken slungas emot land, Och af wägen fö-
 res Mången fräls till strand.
 8. Af förwifflan slagen, Ida såg sin
 far; Redan skumt för dagen Gubbens dga
 war: "Snart minuten Är förfluten: Döden
 redan kallar mig: — Alfreds tro är bru-
 ten, Han har swikit dig."
 9. Nu sin hand han lade, I sin Dot-
 ters hand; Ett farwål han sade, Drog till
 fridens land. Döden swingar, Mörka win-
 gar Nu ett hemst, ett smärtans ljud, Sam-
 ma Engel bringar Idas själ till Gud.